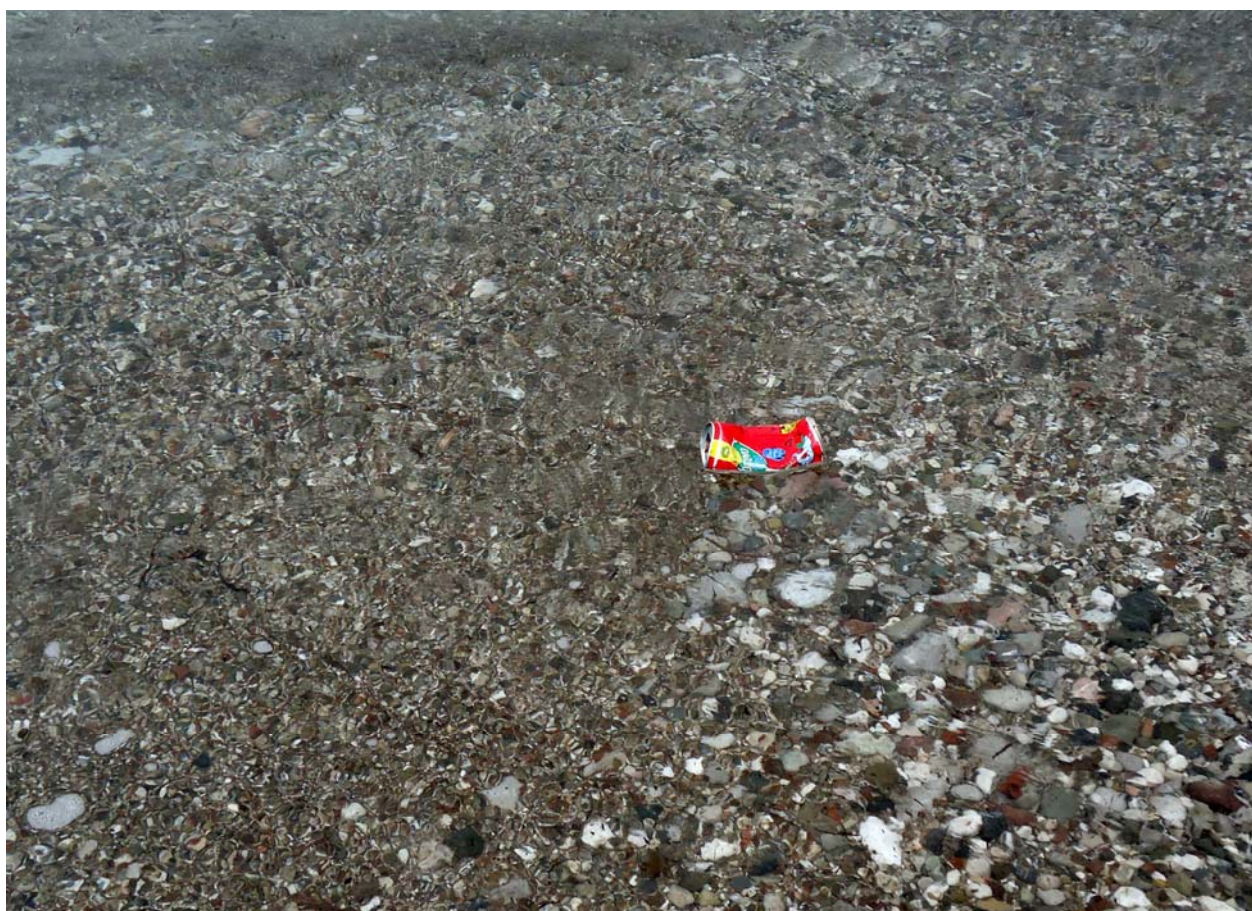

Beskonačno putovanje

Otkako sam pred kraj prethodnog vijeka nemarno šutnuta u more od strane lučkog radnika koji je popio sok, doživjela sam mnogo toga. Nosile su me talasi širom planete, bila sam svugdje i vidjela sam svašta. Morska struja i ljudska nemarnost su mi svih ovih godina bili najbolji prijatelji.

Uvijek sam sebi bila sjajna lijepa limenka, tek izašla ispod fabričke prese, sa odštampanom etiketom. Kada bi me plima izbacila na obalu, uljuljkana u pijesak, sunčala bih se i ponosila svojim izgledom, sve dok me neko ponovo ne bi šutnuo nazad i vratio na moj beskonačni put .

No, kako je vrijeme prolazilo, primijetila sam da se nešto dešava, da moj sjaj blijedi. Moja boja se promijenila, počelo se po mojoj površini hvatati ono što vi ljudi nazivate rđom. Polako sam postajala ružna, međutim, to izgleda nikome nije smetalo pošto se niko svih ovih godina nikad nije potrudio da me ukloni iz mora.

Uvijek bih bila vraćena u plavu dubinu, u more koje je postalo moje stanište. Nikome od ljudi nisam bila interesantna, i tako sam nastavljala da plutam daje.

Imala sam društvo na mom putu, koje je iz godine u godinu postajalo sve brojnije, šarolikije. Skoro svakih par dana bih se sudarala sa drugim limenkama, a još češće bih upadala u prava plastična ostrva . Da, još više je bilo plastičnih kesa, odbačene ambalaže... Najgore su bile naftne mrlje.

Upoznavanje ovakvog „društva“ je bilo **zastrašujuće** iskusstvo, jer su među njima bila nebrojena tjelesa mrtvih ptica, kosturi riba, sasušene alge.... Slušala sam u takvim susretima priče, i o tome koliko morskih stvorenja svakodnevno umire u okeanu zbog ovakvog i ovolikog nemara ljudi.

Da li ste znali da zbog ovakvog zagađenja mora godišnje strada preko sto miliona ptica? Svi ovi gordi galebovi i albatrosi koji sada tako ponosno krstare i klikću visoko iznad mene i pučine, možda već u narednih nekoliko dana neće biti živi jer će biti uhvaćeni u naftnu mrlju, ili će progutati djeliće plastičnih kesa, ili će pojesti ribu zatrovanu metalima moje truleži ... Vidjela sam kako alge umiru kad ostanu bez kiseonika i svjetlosti, zbog toga što ih prekrivaju plastična ostrva koja besprekidno rastu iznad njih, saznala sam da čak tri hiljade delfina, tih neumornih morskih veseljaka, umire svake godine kao brutalni rezultat ovakvog zagađenja.

Nisam mogla da povjerujem da ja i ostali plastični i metalni otpad toliko utičemo na život oko nas. Pa mi samo plutamo u moru! I to ne našom voljom. Sama nisam mogla to promijeniti. Nastavila sam beskonačno putovanje, do novog izlaska među ljude, na plažu. Ponadala sam se, sve crvenija, da će barem sada neko shvatiti i moje i muke okeana, da će me pokupiti i baciti u kantu, shativši da more ljudima nikako ne može služiti kao veliki plavi kontejner koji može da primi beskonačno mnogo smeća.

Evo, neko dolazi! To je čovjek, ozbiljnog izgleda, on će me sigurno podići. Ali, šta se ovo dešava, on me zaobilazi? I još kaže da je dobro što me je vidio na vrijeme, da se ne poreže?! Ipak se vraća, šta će sada da uradi? Prilazi.... i udara me jako, kao fudbalsku loptu.

Ljudska sebičnost i nemar za životnu sredinu vraćaju me nazad u more, gdje ću po svemu sudeći završiti svoje postojanje, uništivši nažalost pri tome i nedužne stanovnike mora.

